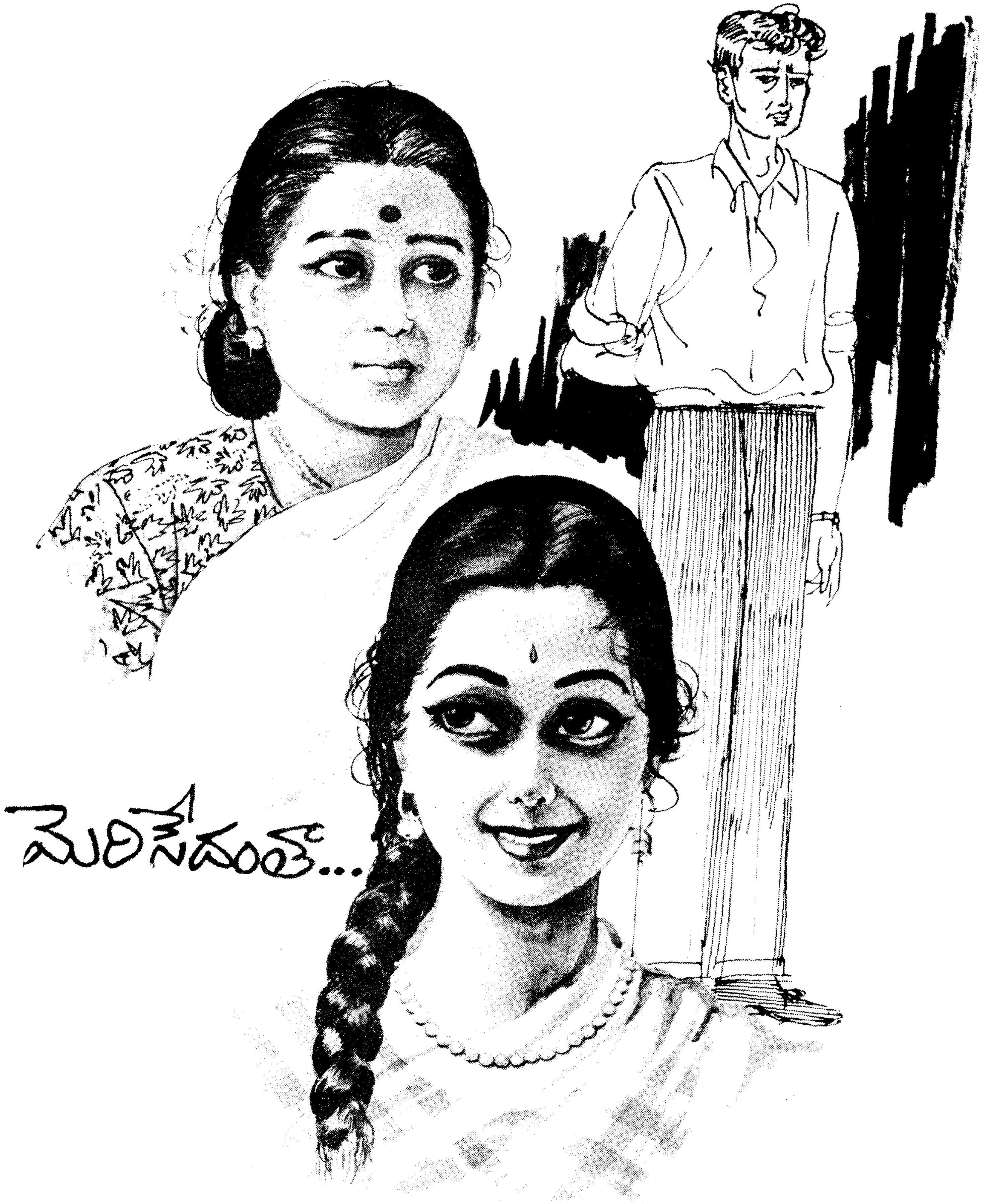
మెరిసేదంతా...

[illegible]

మోహనరావు పిన్నగా సోఫాలో కింద వాలిపోయి కళ్ళు మూసుకున్నాడు. "ఎక్కడ ఏడుస్తున్నావే, హేమా? కాస్త సాయం చెయ్యరాదూ వచ్చి?" వంటింట్లోంచి కరుగ్గా, మొరటుగా అరుస్తున్న భార్యగొంతు విని అతడి కనుబొమలు ముడిపడ్డాయి. ఏవేవో దంపుతున్న చప్పుళ్ళు, పోపులవాసనా ఇల్లంతా అదోరకమైన వాతావరణాన్ని కల్పిస్తున్నాయి. మోహనరావు వెనక వైపున్న టేబిల్‌మీదనుంచి మన్నాటి సంగీతాన్ని ఆర్మోనియం [illegible]. అతడి పక్కనున్న చిన్న బెంచీ మీద ఒక గ్రీటింగు తెరిచి పెట్టి ఉంది. అందమైన ప్రకృతి దృశ్యానికి పొందికైన పదాలు అతికిన ఆ గ్రీటింగ్ పంపింది రత్నకుమారి. ముత్యాలవంటి ముద్దుటక్షరాలే అక్కడా [illegible] ఉంది అందుకే. 'ఇప్పుడే [illegible] అద్దం ముందుకు వస్తూ అనుకున్న మోహనరావు పెదవుల మీద చిరునవ్వు అలుముకుంది. పమ్మటేటొక్క చూపింది అద్దంలోని ప్రతిబింబం. మరుకుతగ్గని చూపులూ, మెరుపు మాయమవ్వని [illegible]. అలాగే ఒత్తైన వెల్లని వొత్తు నొక్కుల క్రాఫింగూ... 'పెళ్ళి కాని కుర్రాడిలా ఉన్నా'నంది ఎద. రత్నకుమారికి ఆ జుట్టంటే మహామోజు. "నీ నొక్కులజుట్టు చూస్తుంటే నాకు భలే ఆమాయగా ఉంటుంది, మోహన్!" అని ఆమె మాటలు విన్నప్పుడు ఆకాశం అంత ఎత్తున ఉప్పొంగేది అతడి హృదయం. వలచిన వనిత నోరారా అందాన్ని పొగిడితే ఉబ్బితబ్బిబ్బవని [illegible]?

ఫోన్ గణగణ మోగింది. అందుకున్నాడు మోహనరావు. "హలో! నేనూ...రత్నకుమారిని!" అతడి ముఖం ప్రఫుల్లమయింది. "గ్రీటింగ్ అందిందా? నేనే స్వయంగా వి షెవ్ చెబుదామని పిలిచా! విష్ యు ఎ హేపీ బర్త్ డే!" రత్నకుమారి గొంతు తియ్యగా [illegible] పలికింది. "[illegible] థాంక్యూ వెరీమచ్ [illegible] అంత సీరవం [illegible] కాలా?" ఫోన్ [illegible] ఆవిడ పిండివంటలు పూర్తయినట్టు లేదింకా...." మోహనరావు చెప్పి రాకపోయినా ఎప్పటిలా చెప్పాడు. "అచ్చా! విష్ యు ఆల్ ది బెస్ట్! గుడ్‌బై." తీగలాపాగే గొంతులో అదోరకమైన లాలిత్యాన్ని ఒలికిస్తూ ఫోన్ పెట్టేసింది రత్నకుమారి. చప్పగా చల్లారిపోయిన ఉత్సాహంతో తిరిగి కుర్చీలో వాలి కళ్ళు మూసుకున్నాడు రావు. 'వంట మనిషిని పెడతానంటే వద్దని మొండికేసి పన్నెండింటివరకు ఆ చాకిరీ చెయ్యడం తెలుసుకాని పొద్దున్నే చక్కగా విషెస్ చెప్పడం రాదుగ మందరికి?' తలుపు కిర్రుమంది. అడుగుల చప్పుడు దగ్గరికి వస్తూండడంతో కళ్ళు మరీ గట్టిగా మూసుకున్నాడు మోహనరావు. 'అరే! అప్పుడే నిద్రపోతున్నట్టు [illegible] ఈయన?' స్వగతంలో అనుకుంటూ చప్పుడు కాకుండా వెనుదిరిగింది మందరి. ఓరగా చూశాడతను. కొంచెం పొట్టిగా, కాస్త లావుగా, చామనఛాయలో ఉన్నదామె. 'మందరిట! పేరు గొప్ప ఊరు దిబ్బ!' కోపంగా అనుకున్నాడు. నడుస్తూంటే ఆవిడ కాళ్ళకున్న పట్టీలు నేలకు తగిలి చిన్నగా ధ్వనిస్తున్నాయి. చేతికి ఉన్న రంగు రంగుల గాజులు గలగల లాడుతున్నాయి. అప్పుడప్పుడు ముక్కున ఉన్న రవ్వలబేసరి తళుక్కున మెరుస్తోంది. 'పళ్లె

[illegible] పంతృప్తి [illegible] ఫలితంపదం కాక్కం అవుతుంది. ఉన్నదంటూ ఏమీ లేకపోవడం ఈ మాటకు అర్థం కాదు. ఏ కొంచెమైనా ఉంటే అది అసంతృప్తికి కారణం అవుతుందే కాని సమాధానపడడానికి దోహదం చేయదు. మరి ఏమిటి మార్గం?

టూరి మొహం!' కసిగా అసహ్యించుకున్నాడతడికి. 'ఇంకా చిన్నవాడిలా ఉన్నాడు ఆవిడ మందరి! మందరికన్నాడే అక్కడక్కడ జుట్టు నెరిసిపోతూంది కూడా. ఎవరితో నన్నా తన భార్య అని చెప్పుకోవాలంటే సిగ్గు చేటు! తనిక చెల్లెలో వాళ్ళింటి వాళ్ళనుకుంటారు. పైగా "పెద్దమ్మాయికి పెళ్లీడు వచ్చేస్తూ ఉందండోయ్!" అంటుంది పొగుడుతూ. ఇక రెండేళ్లకల్లా దాన్ని తాను చేసెయ్యాలి కామోసు!'

మళ్లీ రత్నకుమారి జ్ఞాపకం వచ్చిందతనికి. 'ఎంత అందంగా ఉండేదా అమ్మాయి! మిస్ కాలేజి అనే వారంతా. నునుపాయితో పచ్చగా, పొడుగ్గా, నాజూగ్గా, బంగారు తీగలా మెరిసిపోయేది. చక్రాలవంటి కళ్ళూ, పొడుగాటి జడా. అందాన్నంతా పుణికిపుచ్చుకున్న ఆ అమ్మాయిని ఎంతగా ఆరాధించాడు తను! తన మాపుకోసం తపించే ఎందరినో నిర్దయగా తిరస్కరించిన రత్నకుమారి మోహనరావుతో స్నేహం కలిపింది. అతడి వెంట సినిమాలు, షికార్లు — ఒకటేమిటి? ఎన్నో జరిగాయి. "నీకు స్మైలింగ్ ఫేస్ అన్నా, పెరిలీస్ క్లాక్ ఎంతబాగా వచ్చిందో తెలుసా?" అని ఆమె మెచ్చుకుంటే రోజా అదే వేసుకోవాలన్నంత సంతోషపడేవాడు. "ఏమిటో దొరగారివేళ మరీ ముస్తాబు చేశారే? దిష్టి తగిలేను!" అంటూ రత్నకుమారి నవ్వినరోజున పొంగిపోయి స్నేహితుల్ని పిక్చరుకు తీసుకువెళ్ళిన రోజూ గుర్తుంది మోహనరావుకు. కానీ [illegible] అతడి పెళ్లి [illegible] ఒకరోజున [illegible] ఒక సంఘటన జరిగింది.

టెంట్ [illegible] సరదాగా [illegible] తెంగూ గాలికి ఎగిరి పడుతూంటే కళ్లమీదా పడుతున్న జుట్టు సరిచేసుకుంటూ [illegible] గలగలా కబుర్లు చెబుతున్న రత్నకుమారిని [illegible]. పెళ్లి విషయం అడిగాడతను. రత్నకుమారి అర్థం కానట్టు ఆశ్చర్యంగా చూసింది "మనకా? పెళ్ళా?" అంటూ నవ్వింది. "ఏం, అసలు పెళ్ళే చేసుకోకుండా బ్రహ్మచారిలాగా ఉండిపోతావా ఏమిటి?" "ఆ కబుర్లు వది లెయ్యి, రావ్! పెళ్లి అనే సంకెళ్లతో ఇప్పుడప్పుడే పడాలని లేదు [illegible]. జీవితాన్ని అనుభవించే తత్వం [illegible] బుద్ధిగా ఇక [illegible] అమ్మాయిని పెళ్లాడేద్దూ!" [illegible] రత్నకుమారి, [illegible] పెళ్లి విషయం పూర్తిగా తండ్రి ఇష్టానికి వదిలివేశాడు రావు. ఆయనకు నచ్చిన, ముమ్మూర్తిగా కట్నం తెచ్చిన వధువు మందరి. పెళ్లిను కళ్లెత్తి చూడకుండానే పుస్తె కట్టేశాడు మోహనరావు.'

"భోజనానికి లేవండి!" భర్తను తట్టిలేపింది మందరి. ఆవిడ చేతివైపు చూశాడతను. ముద్దుగా

కె. మీరాబాయి

అందంగా ఉన్న వేళ్ళా, చిరుపెక్కిన అరిచేతులూ... అతడికి ఏవగింపు కలిగింది. పిల్లల కాన్పులతో జుట్టంతా రాలిపోయింది మందరికి. ఆరోజు సవరం కూడా పెట్టుకోకుండా చిన్నముడి వేసుకుందామె. ముఖాన అప్పట్నుంచీ వేసుకుని కరిగిన కుంకుమబొట్టు. "అలా చూస్తున్నారేమిటి? రండి. లేచి..." నిర్లిప్తంగా లేచి వచ్చి పీటమీద కూర్చున్నాడు. ఒక మూల పిప్పరు, మరోవైపు పంచిపిల్ల బిందెలు, గిన్నెలు, కూరగాయల బుట్టలు పీటవ్వటి మధ్య అరుమందికి వద్దన జరుగుతూంది. 'రత్నకుమారి ఈ ఇంట్లో ఉన్నట్టయితే డైనింగ్‌హాలు, టేబుల్‌మీల్స్...ఎంత సరికొత్తగా ఉండేది!' అనుకోకుండా ఉండలేకపోయాడు మోహనరావు "కాస్త బూరిముక్క వెయ్యనా? పోనీ, పులిహోర?" కొసిరింది మందరి. భార్యను చూస్తున్న ప్రతిక్షణం రత్నకుమారి జ్ఞాపకం వస్తూనే ఉంది అతడికి ఆరోజు ఎందుచేతో! 'వాజాకు లేదేం మాటల్లో? బూరిముక్కా, బొబ్బట్లూ, పులిహోరా... పాత వాసన కొడుతూ! డోంట్ యు వాంట్ సమ్‌మోర్ వెజిటబుల్ బాత్, డియర్? అని తియ్యగా, ఫేషనబుల్‌గా అడిగే... పరధ్యానంగా చెయ్యి కడిగేసుకుంటున్న భర్తను చూసి నిట్టూర్చింది మందరి. చికాగ్గా గదిలోకి వచ్చి తలుపువేసుకుని మంచంమీద వాలాడు మోహనరావు. 'ఛ! క్షణిక విరక్తితో జీవితంలో ఆనందాన్ని, అందాన్ని పోగొట్టుకున్నాను.' ఇలా అను[illegible] అతడి మనసంతా భార్యమీద పోటుతో, సంసారంమీద వ్యతిరిక్తతతో నిండిపోయింది.

* *

"పరి మై సేక్...ప్లీజ్ డోంట్ రష్యూ!" మూర్తి ప్రాధేయపూర్వకంగా అన్నాడు. "అబ్బ! నీ పట్టు పడేం! వద్దంటే వినవుగా...."

"ఓన్లీ ఒన్ స్పూన్ ...." రత్నకుమారి ముచ్చటగా పిముక్కుని నోరు తెరిచింది. స్పూన్‌తో ఐస్‌క్రీం ఆమె నోటికందించాడు మూర్తి. "యు ఆర్ ఎ గుడ్ గర్ల్!" మూర్తి ఆమె భుజంమీద చెయ్యివేసి మృదువుగా నొక్కాడు. "హలో! మోహన్! గుడీవినింగ్. ఏమిటిలా వచ్చావు?" ఆశ్చర్యంగా వాళ్ల దగ్గరికి వస్తున్న మోహనరావును పలకరించింది రత్నకుమారి. "గుడీవినింగ్! ఈయనెవరూ?" ప్రశ్నార్థకంగా ముఖంపెట్టి ఆగిపోయాడు రావు. "నిలాగే ఒక స్నేహితుడు. అది కోర్స్! నీఅంత పిరికివాడు కాడులే!' రత్నకుమారి పొగరుగా నవ్వింది. అలా నవ్వుతున్నప్పుడు ఆవిడ మెడలో ఉన్న ఒంటిపేట మంచిముత్యాలమాలతో పోటీ పడుతున్న పలువరుస చూస్తూ ముగ్ధుడయ్యాడు మోహనరావు. "ఏమిటలా మింగేసేలా చూస్తున్నావు? మీ ఆవిడ్ని తీసుకురాలేక పోయావా?" షోగ్గా కనుబొమ ఎగరేస్తూ ప్రశ్నించింది. ఆమె మాటల్లో వ్యంగ్యం చురుక్కున తగిలి, మందరి మెళ్ళోని అరుపేటల [illegible]

గుర్తుకు వచ్చి ముళ్ళు గుచ్చుకున్నట్టు బాధపడి ముఖం చిట్లించాడు మోహనరావు. లిప్‌స్టిక్ పూతతో మెరుస్తున్న ఆమె పెదవులు నుదుటిమీది తిలకం రంగుతో పోటీ పడుతున్నాయి. రోజారంగులో ఉన్న మృదువైన బుగ్గలు గులాబిరేకుల్లాగే ఉన్నాయి. ఒక చేతికి బంగారు గాజూ, మరో చేతికి వాచీ, మెళ్ళో ఒకే ఒక ముత్యాల హారం, పైకి అందంగా అమర్చిన జుట్టుముడి, స్లీవ్‌లెస్ బాడీ, నైలాన్‌చీరతో అప్సరసలా, అధునాతనంగా ఉన్న రత్నకుమారి వయసును జయించిన అమరకన్యలా ఉంది. ఆమెన్నే చూస్తూనే పక్కనున్న అతన్ని గూర్చి ఆలోచిస్తున్నాడు రావు. మూర్తి చెయ్యి ఇంకా ఆమె భుజం మీదే ఉంది! "ఈయన మూర్తిగారని మా ఆయన 'కో'!" రత్నకుమారి అతన్ని పరిచయం చేసింది. "గ్లాడ్ టు మీట్ యూ" అనంటని ఆయ్యాక చటుక్కున అడిగాడు రావు: "అప్పట్లో మీ ఆయన ఊళ్ళో లేడా?" అని. రత్నకుమారి మొహంలో రంగులు మారాయి. పట్టనట్టుగా తేల్చేస్తూ, "మీకు తెలీదా? ఆయనకు పెరాలిసిస్ వచ్చిందిలే.. హాస్పిటల్లో ఉన్నారు వరిహేమరోజులబట్టీ!" అంది. షాక్ తిన్నట్టు చూశాడు మోహనరావు. 'భర్త జబ్బుతో పడి ఉంటే అతని 'కో'తో సరదాగా షికార్లు తిరుగుతూందా ఈమె?' అందమైన రత్నకుమారిమీద అతని మనసులో ఏమూలో ఏహ్యతలాంటిది పొడచూపింది. "మరి....మరి....ఆయన దగ్గిర ఉండవా రాత్రిళ్ళు?" ఆగలేక అడిగాడు. చికాగ్గా తల ఎగరేసింది రత్నకుమారి "ఏమిటోయ్ నీగోల? జబ్బు మనిషి పక్కన రాత్రంతా కూర్చుని జాగరణ చెయ్యమంటావేమిటి? నావల్ల కాదు! అసలు హాస్పిటల్స్నా, రోగాలన్నా ఒళ్ళుమంట నాకు!" మోహనరావు తెల్లబోయాడు. "ఇంతకీ ఏది సెలక్ట్ చేశావు. మూర్తీ? సినిమాకా? పార్కుకా?" పక్కకి తిరిగి మూర్తిని అడిగింది రత్నకుమారి. అప్పుడామె భంగిమ మనోహరంగా ఉంది. ముఖం కుడివైపు వాల్చి కళ్ళెత్తి ఎడమవైపున్న మూర్తిని చూస్తున్న ఆవిడ కళ్ళు ఎంత పెద్దవిగా ఉన్నాయో అని అభినందించలేకపోయింది రావు మనసు. మూర్తి ఉత్సాహంగా అన్నాడు: "పార్కుకు వెళ్ళి సెకెండ్‌షోకి వెడదాం!" "మువ్వొస్తావా, రావ్?" తను అడగ్గానే సంతోషంగా వస్తాడనుకున్న రత్నకుమారి ఉత్సాహరుహారయింది. మోహనరావు కళ్ళలో ఉత్సాహం మెరవలేదు. నిర్లిప్తంగా అన్నాడు: "అహా! నాకు ఇంటి దగ్గిర పనుంది!" "ఓహో! బర్త్‌డేవాడు... అర్థమైన సంధ్యాసమయంలో అబిద్దులతో గడపాలని గాబోలు?" రత్నకుమారి సుందరంగా నవ్వింది. "దారిలో దిగి పొడువుగావెళ్ళే రావోయ్!" అంది మళ్ళీ తనే. మోహనరావు ఒప్పుకోలేదు. కారులో వెనకసీట్లో కూర్చున్నారు ముగ్గురూ. మధ్యన రత్నకుమారి, ఇటూ అటూ రావూ, మూర్తీ! ఆవిడ భుజం అప్పుడప్పుడూ తగులుతూ ఉంటే ఆదోలా అనిపించింది రావుకు. తలతిప్పి ఓరగా చూశాడు. అటువైపు రత్నకుమారి చెయ్యి మూర్తి ఒళ్ళో ఉంది. రావుకు ఎబ్బెట్టనిపించింది. మనసంతా వికారంగా అయిపోగా ముళ్ళమీద కూర్చున్నట్టు కూర్చున్నాడాకాస్సేపూ. "గుడ్‌నైట్!" దిగుతున్న రావుకు చెయ్యి ఊపింది రత్నకుమారి. మోహనరావు పేలవంగా నవ్వేసి, "సేమ్‌టుయూ నైట్" అని ఇంట్లోకి నడిచాడు.

*   *   *

ఆ వాతావరణంలోనే కాస్త ప్రశాంతత దొరికినట్టని పించింది అతడి మనసుకు. 'అందం వెనక ఎంత ఆగాధం! అందరికన్నా ఆత్మీయుడవదగ్గ భర్త పక్షవాతంతో హాస్పిటల్లో పడిఉంటే...ఒకవేళ తనే రత్నకుమారి భర్త అయిఉండి, తనకే పక్షవాతం వచ్చి హాస్పిటల్లో ఉంటే?.... ఇలాగే ఇప్పటిలాగే రత్నకుమారి స్నేహితులతో ఏబెంగా లేకుండా షికార్లు తిరిగేది...' ఆ ఊహతో మోహనరావుకు కంపరం కలిగింది. 'కిందటి నెల్లో నాలుగురోజులు గ్రహణి పట్టుకుని నీరసపడిన తను పడుకుని ఒకసారి తూలిపోతే బెంబేలుపడి ఏడ్చేసింది సుందరి. తరవాత ఆవిడ పట్టుకోనిదే నడవనిచ్చేదికాదు. కాన్పులకు పుట్టింటికి వెళ్ళినప్పుడు "అయిదోనెల్లో వెడుదువుగాని" అన్న తలితండ్రులమాట కాదని, "ఆయన కసలే హోటలు తిండి పడ"దని పరిగెత్తుకు వచ్చేది సుందరి. తనన్నా పిల్లలన్నా ఎంత ఆపేక్ష సుందరికి!' అతని ప్రయత్నం లేకుండానే భార్య మంచితనాన్ని నెమరువేసుకుంటూంది రావు మనసు. దీర్ఘాలోచనలో ఉన్న తండ్రిని కూతురి పిలుపు మేల్కొలిపింది. "నాన్నా, అన్నానికి రావాలట! అమ్మ చెప్పమంది!" ఉలిక్కిపడి వాచీ చూసుకున్నాడు రావు. అప్పుడే తొమ్మిది! "మీ భోజనాలయ్యాయా, లలితా?" రావు లేస్తూ అడిగాడు. "ఆ! అమ్మతప్ప!" నవ్వుకున్నాడు మోహనరావు. 'అది వేరే ప్రత్యేకంగా చెప్పేదేముంది? తను తినకుండా ఎప్పుడు తిన్నదిగనక సుందరి?'

"పొద్దుటి పులిహోర ఉందా?" అప్రయత్నంగా అడిగాడు రావు భోజనం చేస్తూ. అప్పుడే సుందరి ముఖం వాడిపోయి ఉండడం చూశాడు. సుందరి త్వరగా పులిహోర తీసుకువచ్చింది. "అలా ఉన్నావేం?" "ఎలా ఉన్నాను?" సుందరి నవ్వింది. "నాన్నా, పొద్దున్న అమ్మ పట్టె మజ్జిగ అన్నం తింది తెలుసా? అదయినా మేమంతా అల్లరి చేస్తే....పిండివంటలు అసలు ముట్టుకోలా..." గుమ్మం దగ్గిర నిలబడ్డ చిన్నకూతురు టుక్కున అంది. "ఏం? ఎందుకూ? అవునా?" రావు భార్యకేసి చూశాడు. "నువ్వు తినలేదుగా! అందుకూ..!" "నువ్వు నోరు ముయ్యవే సుందర!" పిల్లదాన్ని గదమాయించింది సుందరి. "శ్యామూ! అమ్మ కంచం పట్టావే ఇలా...!" తినడం మానేసి రావు కూతుర్ని పిలిచాడు. "అదేమిటి?" అని సుందరి తెల్లబోతూంటే అక్కడున్న పదార్థాలన్నీ తనే వడ్డించేసి, "ముందు కూర్చో!" అన్నాడు రావు. "మీ భోజనం?..." ఏదో చెప్పబోతున్న సుందరి మాట సగంలో ఆపేస్తూ, "నన్ను లేచి పొమ్మంటావా? కూర్చుని తింటావా?" అన్నాడు. "భలే! భలే! నాన్నా! బాగా చేశావు!" గంతులు వేసింది చిన్నపిల్ల. సుందరి మాట్లాడకుండా కంచం ముందు కూర్చుంది. రావు కెందుకో చాలా సంతోషం కలిగిందా సమయంలో.

భోజనం అయ్యాక గదిలోకి వచ్చి సిగరెట్ కాలుస్తూ పచార్లు చేస్తున్న మోహనరావు తమలపాకులపళ్ళెంతో వస్తున్న భార్యను చూసి చిన్నగా నవ్వాడు. "ఆ చీర ఇంకా దాచుకున్నావా? నాలుగేళ్ళయింది కాదూ కొని?" సుందరి కట్టుకున్న జరీఅంచు డెక్కాన్ చీర చూస్తూ ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు. ఆవిడ తలలోని మల్లెల్లా తెల్లగా ఉందా చీర. సుందరి నవ్వింది. "మీకిష్టమైన చీర కదూ? అందుకని జాగ్రత్తగా దాస్తున్నాను...." రావు కళ్ళలో సంతోషం మెరిసింది. "పొద్దుటినించి ఏమిటోలా ఉన్నారేం ఈరోజు?" ఉగ్గబట్టుకున్నది కక్కేసింది సుందరి. "ఏంలేదు! తల నెప్పిగా ఉంది పొద్దుటినుండీ.. ఆ విసుగు. అంతే...." చిన్న అబద్ధం చెప్పేశాడు రావు. కాని సుందరి విని ఊరుకోలేదు. గాభరా పడిపోతూ భర్త నుదురు తడిమిచూసి, "ఉండండి! కాస్త మందు రాస్తాను" అంటూ డబ్బా తీసుకువచ్చి అతను వారిస్తున్నా వినకుండా రాయసాగింది. హాయిగా అనిపించిందతడికా హస్తస్పర్శ. నుదుటిమీద ప్రేమగా, ఆప్యాయంగా కదులుతున్న ఆమె హస్తాన్ని తన చేతుల్లోకి తీసుకున్నాడు. పొడుగాటి వంచటివేళ్ళూ, కొంగా కత్తిరించి క్యూటెక్స్ రాసిన గోళ్ళూ లేవామె చేతికి...కానీ, ఎర్రగా పండిన గోరింటాకు మనోజ్ఞంగా కనిపించింది రావు కళ్ళకు. "బాగా పండింది కదండీ!" తలెత్తి ఆవిడ ముఖంవైపు చూశాడు. సుందరి కళ్ళలో ప్రశాంతమైన ప్రేమజ్యోతి వెలుగుతూంది. తమలపాకుల వల్ల ఎర్రబడిన ఆవిడ పెదవులమీద చిరుహాసం ఉంది. ఆ క్షణాన నల్లగా, పొట్టిగా, లావుగా ఉన్న చదువురాని పల్లెటూరి మొద్దులా అనిపించలేదు సుందరి అతడికి... నిశ్చల గంభీరమైన ప్రేమవాహినిలా, మాతృత్వం

కంచిలో శిల్పం
ఫోటో—టి. ఎస్. ప్రకాశరావు (తణుకు)

విరిసే మమతామయిగా, భర్తను దైవంగా ఆరాధించి, ప్రేమించే అచ్చమైన భారతస్త్రీగా కనబడింది. ఎర్రటి చందమామను అలంకరించుకున్న ఆమె అరచేతిని తదేకంగా చూస్తూ అలా ఆలోచనలో పడ్డాడు మోహనరావు. 'మట్టిలో బంగారం ఉంది. రాళ్ళలోనే రత్నాలు దొరుకుతాయి. కళ్ళు తెరిచి చూస్తే రాయికీ రత్నానికీ తేడా తెలుస్తుంది...' "ఏమిటలా చూస్తున్నారు? ఏమిటబ్బా గాజులు మరీ అంతలా మెరుస్తున్నాయి? కొత్తవా అనా?" సుందరి మందస్మితంచేస్తూ అడిగింది. "ఊఁ?" కళ్ళెత్తి చూశాడు రావు. "గాజులండీ. కొత్తగా చేయించుకున్నట్టులేవూ?" అప్పుడే ఆవిడ గాజులకేసి చూశాడతను. నిజంగానే తళతళా మెరిసిపోతున్నాయి. సాలోచనగా పరికిస్తున్న భర్తను చూసి తిరిగి నవ్వింది సుందరి. "బంగారు గాజులనుకుంటున్నారా ఏవిటి అంతలా మెరుస్తున్నాయని? వీధిలో వస్తే ఎన్నాళ్ళుంటాయో చూద్దామని తమాషాకు కొన్నాను!" రావు కళ్ళలో ఏదో భావం తళుక్కున మెరిసింది. 'నిజమే! మెరిసేదంతా బంగారు కాదు!' తేలిగ్గా నిట్టూర్చి సుందరివైపు చూసి నవ్వాడు. ★